

Fotograf



Un temps suspès. Les relacions amb els seus éssers estimats en el territori. Les fotografies de Salvi Danés (Barcelona 1985) capturen el paisatge físic de l'Empordà i també una essència intangible. A través d'aquesta mirada atenta, Danés convida el públic a un viatge nostàlgic, bo i recordant-li la fragilitat del present i la transitorietat de tot allò que ens envolta.



ART

Les imatges són un misteri

Quan algú obre la boca per disposar-se a parlar —a vegades, fins i tot, s'elabora un discurs— és inevitable que de seguida delati, a grans trets, quina és la seva posició o, el que és el mateix, quines persones poden estar interessades a escoltar-lo i quines no. És a dir: si diem que parlarem sobre fotografia, i comencem esmentant els noms de monsieur Daguerre o Fox Talbot, és clar que ens situem en una perspectiva historicista d'orientació teleològica; si substituïm els inventors per les seves criatures, començant pel daguerrotip i les diferents tècniques «primitives» fins arribar, si es vol, als moderns procediments analògics i digitals, aleshores la nostra dissertació pressuposarà un públic iniciat en la pràctica fotogràfica.

Com molt bé han assenyalat la majoria de teòrics preocupats en definir —o negar— l'existència d'una estètica fotogràfica, un fet indiscutible és l'actual banalització del mitjà. L'estratègia de grans noms adoptada per la historio-

Salvi Danés explora la dimensió màgica de la fotografia, la seva essencial dimensió tel·lúrica i intimista.

EUDALD CAMPS

grafia tradicional, o els coneguts assajos formalistes de crítics com Clement Greenberg, Michael Fried o John Szarkowski, són només intents d'acotar un fenomen que, hores d'ara, sabem que és de caràcter global. Si a

aquest fet hi afegim que gran part dels artistes contemporanis, malgrat que utilitzin sistemàticament el mitjà fotogràfic, neguen la seva condició de fotògrafs, el problema augmenta considerablement. És a dir: es pot fer història de la fotografia i, és clar, també es pot parlar de tècnica fotogràfica —per poc apassionant que resulti una dissertació entorn l'obertura del diafragma—, però el cas que ens ocupa, la magnífica mirada de Salvi Danés, aconsella no oblidar algunes qüestions prou significatives. Doncs això: la fotografia captura fantasmes.

I és que, en el fons, és molt provable que una fotografia no arribi a la seva màxima plenitud o maduresa fins a la desaparició fàctica del seu referent. És com si la possibilitat de contrastar-ne el contingut —per odiosa comparació— n'escamotés l'essència: la imatge fotogràfica d'una persona viva, o d'un paisatge que encara no ha estat transformat per l'home —o per l'acció de la natura—, ha de conviure amb la

incòmoda possibilitat de ser interpellada per un referent al qual ella voldria aplaçar. «Mentre hi ha vida no hi ha autèntica fotografia», podríem dir portant una mica a l'extrem aquesta màxima; no hi ha «autèntica» fotografia perquè el seu ésser és un ésser per a la mort. Per això Roland Barthes confessava a la seva cèlebre *La chambre claire* que, per a ell, el referent és sempre un fantasma: «L'Operador és el fotògraf. Spectator som els que compulsem als diaris, llibres, àlbums o arxius, col·leccions de fotos. I aquell o allò que és fotografiat és el blanc, el referent, una mena de petit simulacre, de eidolon emès per l'objecte, que jo anomenaria de bon grat *Spectrum* de la Fotografia perquè aquesta paraula manté a través de la seva arrel una relació amb espectacle i li afegeix allò terrible que hi ha en tota fotografia: el retorn del què és mort».

L'exposició de Danés al Palau Solterra es diu l'instint: tota una declaració de principis.

SALVI DANÉS
Palau Solterra,
Torre de
Montgrí
Església, 10.
Fins al 6 de juny.
www.fundaciovilacasas.com.